

Tomáš Gríger a jeho Malinová cesta za polárny kruh

V programe tohtoročného Envirofilmu je aj stretnutie s fotografom **Tomášom Grígerom**. Výstava jeho fotografií s mottom: **Príroda nie je apokryf...** sa nám prihovára. Načúvajme! Zaujala už návštevníkov festivalu v roku 2010. Tentoraz Tomáš prichádza na festival so svojou Malinovou cestou za polárny kruh. „Malinový“ večer s fotografom Tomášom Grígerom, ochutený fotografiami a zážitkami z ďalekého nórskeho severu, je príslubom neobyčajných zážitkov a emócií. Bude to rozprávanie o ceste do divočiny, odklone od spoločnosti a krásach európskeho severu. Ale aj o tom, čo môže dohnať človeka k tomu, aby zanechal úspešnú kariéru vo veľkých kanceláriách preludnanej metropoly a vydal sa sám do nekonečných pustatín severskej tajgy. V obrázkoch prírodnej krásy prežijeme na severe celé leto a uvidíme našu vlastnú spoločnosť z vonkajšieho pohľadu, z krajov, kam jej rýchlosť a konzum nemajú dosah. A to všetko veľmi pomaly, zo sedadla talianskeho skútra Maliny...

Fotiť svet... to znamená veľa cestovať. Kam doteraz viedli tvoje cesty?

Veľmi rád som spoznával Britské ostrovy, keď som tam žil, hlavne vidiekom som rád blúdil. Škótsko mi učarovalo svojou drsnou krásou. Potom som už išiel stále ďalej na sever, na Shetlandy, Faerské ostrovy, a keď som sa minulé leto oslobodil od kancelárie, moja prvá cesta smerovala až za polárny kruh, kde som strávil celé leto.

Čo, okrem lásky k foteniu a cestovaniu, ťa dohnalo k tomu, aby si zanechal úspešnú kariéru vo veľkej kancelárii preludnanej metropoly a vydal sa na cesty?

Celkové smerovanie dnešnej spoločnosti, ktorá vyzdvihuje súťaživosť, dravosť až pažravosť, honbu za statkami ako svoje základné hodnoty. Moja práca, kariéra, životný štýl a prostredie, v ktorom som žil, boli priamo uprostred toho všetkého. Hovorilo sa tomu „rat race“, potkanie preteky spoločnosti. Nemal som záujem byť toho súčasťou, a tak som vystúpil.

Putuješ svetom sám... prečo?

Ísť na výlet alebo na krátku dovolenku s partiou ľudí je niečo iné, než ísť na niekoľko týždňov alebo mesačnú expedíciu do pustatiny. Neviem si predstaviť, s kým by som tam vydržal tak dlho v psychickej rovnováhe. Keď raz takú svoju dvojku stretnem, budeme chodiť dvaja.

Predsa len, na cestách ťa sprevádza tvoja verná Malina. Predstavíš nám ju?

Malina je červená talianska Vespa. Ona bola taký ten materiálny sen, ktorý sa dá zaplatiť a kúpiť, ale odvtedy máme spolu toľko cestovateľských zážitkov ako málokto iný skúter na svete a tie sú na nezaplatenie. Je súčasť rodiny.

Môžeš nám predstaviť ešte niečo alebo niekoho tebe blízkeho?

Čo sa týka ľudí, bližšie než ľudia samotní sú mi ich myšlienky. Myšlienky tých ľudí, ktorí tvoria, učia sa, vymýšľajú, píšú, malujú, objavujú, sú im ľahostajné všeobecne uznávané dogmy spoločnosti a nechávajú vyplávať na povrch svoje vlastné ja. Sú mi blízki ľudia ako napríklad Laird Hamilton, surfer obriich vln, ktorý povedal, že v tak nebezpečných vlnách sice môže umrieť kedykoľvek, ale v kancelárii nad počítačom by bol mŕtvy dávno, pretože to nie je život. Alebo Roz Savage, senior konzultantka z Londýna, ktorá všetko zanechala a vydala sa preveslováť sama na číne všetky svetové oceány. Po troch rokoch existencializmu to dokázala a nikdy viac by sa nevrátila k predchádzajúcej kariére... Po návrate na Slovensko aj tu nachádzam takých ľudí. Neplávajú okolo oceánov, ale robia ohromné veci, nenechávajú sa ohlupnuť a nezištne nás posúvajú o kúsok ďalej k civilizácii. Čím nemyslím západ, skôr šťastný život v harmónii. Takí ľudia sú mi blízki.

Viem, že nevnímaš okolitý svet len cez fotoobjektív. Vnímaš ho hlavne svojím srdcom... Kedy si toto vedomie v sebe objavil, pocítil?

Hm, neviem či viem na to odpovedať. Skôr by som sa opýtal, kde to vedomie ľudí v sebe strácajú?

Na ktorý pohľad nikdy nezabudneš a zachytil si ho do fotoobjektívu?

Napríklad na záber s názvom Malina v Nórsku (www.flickr.com), keď po dvoch dňoch v daždi nás cesta vyviedla vysoko nad oblaky, bola noc, ale nebola tma, už začínal polárny deň, nikde živej duše, všade sa týčili vysoké mantinely snehu, hučali vodopády a celkovo som sa tam na červenej Vespe cítil ako v knihe fantázie a nie v skutočnom svete.

Na www.viamalina.com objavíte veľa ďalších krásnych fotografií z úžasných miest na našej Zemi.

Anna Gudžová